

Advent II. vasárnapja – 2011. december 4. – B év

Valahol egy kis elzárt szigeten, az ott kialakított lepratelepen egyedülálló jelenet játszódott le nap mint nap. Lábon járó holttestek, kétségbeesett, goromba, fájdalmasan megcsönkített emberek lakták a telepet. Szörnyű és halálos betegségük tudatában megkeserítették egymás életét. Akadt azonban egy férfi, aki meglepően nyugodt és barátságos tudott lenni, aki szinte mindig mosolygott. Nem esett kétségbe, igyekezett segíteni, vigasztalni a többieket. Társai csodálkoztak ezen, s találgatták, vajon mi lehet a titka, honnan merít lelkieit? Elhatározták, hogy meglesik: mit csinál, mivel foglalkozik egész nap. Óvatosan, észrevétlenül követték. Azt látták, hogy a férfi minden hajnalban, amikor a többiek még alszanak, odamegy a lepratelepet körbezáró szögesdrót kerítéshez, s ott egy kis résen keresztül egy asszonnyal beszélget. Ez az asszony gyöngéden, szeretettel simogatja a férfi sebként eltorzított arcát, sőt még csókot is lehel rá. Minden áldott hajnalban megisméltódott ez a jelenet. A férfi mosolyogva jött el a kerítéstől, s ez a mosoly sokszor egész nap nem olvadt le az arcáról. A betegek megkérdezték: „Ki ez az asszony, akivel minden reggel találkozol?” A férfi kissé ijedten, szégyenlősen vallotta be: „Ő a feleségem. Utánam jött a szigetre. Nem tudta elviselni, hogy elszakítottak tőle, ezért ő is idejött. Nap mint nap vigasztal, lelket önt belém. Tőle tudom, hogy még élek.”

Advent II. vasárnapján a Szentírási olvasmányok központi gondolata a vigasztalás. „Vigasztaljátok meg népemet, vigasztaljátok meg! Ezt mondja Istenetek.” Sokféle módja létezik a vigasztalásnak, attól függően, miféle szomorúságról van szó, vagy mi okozta a vigaszra szoruló ember szomorúságát. Vigasztalásnak nevezzük azt is, amikor egy szaladgálás közben elbotló, magát itt-ott megütő és sírásra görbült szájú kisgyereket felkapunk, puszt nyomunk a kobakjára, s már szalad is tovább nevetve. A kamaszok is, akik az éppen aktuális „nagy szerelmi csalódáson” esnek át egy-két hét „komoly” együtt járás után, vigasztalódnak szoktak sokszor már a következő héten egy másik lányba vagy fiúba kapaszkodva. Persze nem pusztán ilyen apró keserőségek vannak az emberi életben. Vannak igazán komoly, egész életre kiható fájdalmak is, amelyekre a pusztán emberi vigasztalás nem is elegendő gyógyír. Amikor egy rendkívül szeretett személytől veszünk búcsút a koporsója mellett állva, ott már nem sokat jelentenek az emberi gesztusok. A halál okozta szomorúság már nem egy gyorsan múló vagy könnyen „kikezelhető” fájdalom. Van azonban egy ennél mélyebb, elkeserítőbb szenvedés is: mégpedig az, amikor az ember arra ébred rá, hogy saját bűneinek, rossz döntéseinek, alávaló szenvedélyeinek köszönhetően tönkre tette vagy legalábbis súlyosan megrendítette saját életét, sőt mások életét is. Olyan nyomorúságos helyzetet teremtett, úgy megsebezte emberi kapcsolatait, hogy abból emberi erővel már nem lehet szabadulni. A természetes halál, noha nagyon mélyen meg tud sebezni, mégsem tölti el az embert legtöbbször büntudattal, hiszen nem tehetünk róla, nem tehetünk ellene. Azonban amikor olyan pusztulást látunk, amiről nagyon is tehetünk, olyan rombolást, amit elkerülhettünk volna, ha nem követünk el bűnt, akkor az önvád még szörnyűbbé teszi a veszteség miatt érzett fájdalmat. Ez az a szituáció, amikor az embernek leginkább szüksége van vigasztalásra, s amelyben szintén elégtelennek bizonyul a pusztán emberi vigasztalás. Az olvasmányban azt látjuk, hogy Izaiás próféta által éppen egy ilyen helyzetben nyújt reményt az Isten. „Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és kiáltások oda neki: véget ért szolgálásának ideje, bocsánatot nyert gonoszsága.” A szabadító Isten maga jön, hogy kinyilvánítsa a megbocsátást, újraépítse azt, ami összeomlott. Simogatni akarja az ember bűnöktől sebzett szívét, megcsókolni az eltorzított arcot, amivé a bennünk élő Isten-képmást tettük. Izrael népe az Ószövetség tanúsága szerint úgy élte meg az elnyomást, a más nemzetektől elszenvedett rabigát, mint a bűneiért kijáró büntetést. A megszabadulás pedig egyben a bűnbocsánat jele is az Isten részéről. A várva várt Messiás tehát a testi és lelki rabságból egyaránt szabadulást hoz. A

közeledő Szabadító érkezését jelzi a „pusztában kiáltó hang”, akiről Izaiás beszél. Milyen hosszú ideje, milyen repesve várták már Izrael fiai ezt a pusztában felharsanó hangot!

Jézus napjaiban is felfokozott volt ez a várakozás, hiszen a római elnyomás súlyosan ránehezedett Júdára és Jeruzsálemre. És íme, Keresztelő János egyszer csak elkezd hirdetni a megtérést, a bűnbánat keresztségét éppen a pusztában, s mindezt előkészületként a nagy érkezésre, az „utánam jövő” érkezésére, aki hatalmasabb lesz. Nem csodálkozhatunk ezért azon, hogy olyan nagy tömegek vonultak ki Jánoshoz, hogy hallgassák őt és alámerüljenek a Jordán habjaiban. Nem akármilyen üzenet volt, amit hirdetett, hanem a réges-rég várt isteni vigasztalás. Az Ország eljövételéről szólt, az Isten Országának megvalósulásáról, amelynek elérézése éppen a bűnök megbocsátásával veszi kezdetét.

Jézus valóban vigasztalóként járt az emberek között: megbocsátott a bűnösöknek, meggyógyított minden betegséget és minden bajt, igazi szeretetben élő emberi közösséget alkotott. Mielőtt pedig visszatért az Atya Országába, más Vigasztalót ígért nekünk: a Szentlelket, Aki el is jött hozzánk. Isten vigasztalása most már kitörölhetetlenül velünk van: mindig kész arra, hogy a túlvilági örök boldogság hitével reményt adjon a halál veszteségére, mindig kész arra, hogy megbocsássa elkövetett bűneinket, megerősítse gyengülő szeretetünket. A felszólítás azonban nekünk is szól: utat kell készítenünk önmagunkban a Vigasztaló számára. Képesse kell lennünk, hogy befogadjuk az isteni Vendég ajándékait. Advent napjai erre szolgálnak. A több ima, a bűnbánat és szentgyónás, az emberek iránti áldozatos szeretet fokozottabb tettekre váltása felkészíti a szívünket a vigasztalás befogadására, mosolyt csal az arcunkra minden bajunk közepette is. Sőt abban is segít minket, hogy mi magunk lehessünk vigasztalókká, Isten szeretetének, irgalmának és gyengédségének közvetítőivé azok iránt, akik még inkább vigaszra szorulnak.